

Jeg skriver til Jer fordi jeg er i et vakuum i forhold til min sygdom, og min gradvise tilbagevenden til arbejdsmarkedet. Dette vakuum ville enkelt kunne afhjælpes, med en ændring i sygedagpengeloven (§ 53, eller en tilføjelse til denne), til gavn for både samfundet og individet. Så det glæder mig når jeg kan konstatere, at en af intentionerne i sygedagpengereformen er at:

" Indsatsen for sygemeldte skal i højere grad afspejle den sygemeldtes behov for støtte, til at vende tilbage til arbejdsmarkedet, så ressourcerne kan fokuseres på de sygemeldte, der er i risiko for længerevarende sygemelding".

Jeg er klar over at I som politikere ikke kan gå ind i enkeltsager. Men jeg mener at min situation rejser en principiel problemstilling, der bør adresseres.

Min situation:

- Jeg er 39 år. Jeg er uddannet bachelor.oecon. Jeg er gift og har to børn på 6 og 9.
- Jeg har været i tre forskellige ansættelsesforhold som funktionær uafbrudt de sidste tolv år, og har i den forbindelse opnået en særlig viden om læringsmiljøer til børn.
- Jeg blev opsagt fra min stilling den 31/4 2013 med tre måneders løn, og opfordring til at blive i virksomheden i opsigelsesperioden.
- To uger efter min opsigelse blev jeg diagnosticeret med depression. Jeg startede umiddelbart efter på både medicinsk og terapeutisk behandling.
- Jeg fortsatte med at arbejde i det omfang jeg kunne, i samarbejde med min ledelse, indtil den 29/7, hvor jeg måtte sygemelde mig. Jeg fratrådte min ansættelse den 1/9 2013.
- Cirka den 15/10 fik jeg ændret min diagnose til bipolar lidelse (tidligere kaldet mani-depressiv), hvilket ofte følger efter depression, og er stadigvæk i medicinsk og terapeutisk behandling.

Mit forløb- og dialog med kommunen:

- Pr. den 1/8 2013 og indtil nu har jeg været fuldt uarbejdsdygtig, og har været på højeste dagpengesats.
- Den 27/9 2013 var jeg til samtale med min socialrådgiver (jf § 13 i sygedagpengeloven). Allerede på det tidspunkt oplyste jeg, at jeg når jeg kunne raskmeldes delvist, ønskede jeg at opstarte selvstændig virksomhed (årsag følger senere). På baggrund af samtalen blev jeg kategoriseret fuldt uarbejdsdygtig.
- Den 29/10 var jeg til opfølgningssamtale hos socialrådgiveren. Jeg udtrykker igen mit ønske om at starte som selvstændig, når jeg på et tidspunkt er rask nok til at vende tilbage til arbejdsmarkedet. Socialrådgiveren er i tvivl om, hvorvidt man kan gå fra at være lønmodtager til at være selvstændig, med supplerende sygedagpenge. Hun ville undersøge det for mig.
- Den 26/11 2013 ringer socialrådgiveren mig op, og fortæller mig at det, jf. § 53, ikke er muligt at starte egen virksomhed som delvis sygemeldt, og med supplerende sygedagpenge, når man på tidspunktet for sygemelding ikke var selvstændig. Jeg udbeder mig afgørelsen på skrift, og modtager denne 29/11 2013 (Se vedhæftede fil: "Afgørelse om afslag"). Jeg klager skriftligt over afgørelsen (se vedhæftede fil: "Klage") 30/11 2013, og modtager den 9/12 2013 besked om, at kommunen fastholder afgørelsen og at de sender sagen til ankestyrelsen, der har en sagsbehandlingstid på 5 ½ måneder.

Kendetegn ved min lidelse:

- Min lidelse er kendetegnet ved at jeg svinger fra depressiv –, til manisk –, til normaltilstand. Disse svingninger foregår dagligt, og jeg er naturligvis udenfor kontrol over hvornår. Dette medfører at jeg har svært ved at overholde faste aftaletidspunkter, samt at være i aktivitet i flere timer i træk.
- Min lidelse er primært udløst, af den behandling jeg har fået af nærmeste overordnede, i to af mine tre tidligere ansættelsesforhold. Derfor udløser det angst, der er en del af lidelsen, når tanken om at vende tilbage som lønmodtager melder sig.
- Et kendetegn ved min lidelse er, at jeg i hypo manisk tilstand har en sund virketrang. Denne virketrang fører til, i det omfang den ikke bliver imødekommet, en depressiv tilstand.

Opsamling og beskrivelse af det vakuum jeg er i:

Overordnet er mit, og i mine øjne også samfundets problem, at jeg ikke på kort sigt kan vende tilbage til arbejdsmarkedet som lønmodtager. Det ville være at starte med at vende tilbage til den situation, der i væsentlig grad har været udløsende faktor for min lidelse.

Jeg har ikke mulighed for gradvist, at vende tilbage til arbejdsmarkedet som selvstændig, på grund af den nuværende lovgivning. Ankestyrelsen har som nævnt en behandlingstid på 5 ½ måned. I den periode kommer jeg til at gå i uvished og angst, der ikke ligefrem er befordrende for bedring af min tilstand, og dermed tilbagevenden til arbejdsmarkedet.

Jeg har i ovenstående ikke nævnt noget tilværelsen for mine omgivelser under sygdomsforløbet. Men I kan sikkert forestille Jer, hvordan det tærer på kræfterne hos dem, hvilket er årsag til en adfærd hos dem, der yderligere fastholder mig i min tilstand.

Eventuel løsning, hvis der er politisk vilje hertil:

For at kommunerne vil kunne få mulighed for, at imødekomme tidligere lønmodtageres ønske om at starte selvstændig virksomhed med supplerende sygedagpenge, kræves der i mine øjne blot en enkelt tilføjelse til § 53 stk. 3. Den kunne have følgende ordlyd:

"3) Til selvstændigt erhvervsdrivende, der ved sygdommens opståen var i lønmodtagerforhold, udbetales nedsatte sygedagpenge svarende til.....(politisk afgørelse/forlig).

Jeg ved selvfølgelig ikke om det er en politisk beslutning, at borgere i min situation ikke skal have mulighed for at starte selvstændig virksomhed. Men det kan jeg ikke tro, da der bliver givet signaler om at man gerne vil have flere iværksættere, samt at man gerne vil have sygemeldte tilbage på arbejdsmarkedet hurtigst muligt.

Med inderligt håb om at I vil overveje det principielle i min situation, og hører fra mindst en af Jer telefonisk. Optimalt ville jeg gerne have foretræde for Jer på et udvalgs møde, for at uddybe min situation, og diskutere fordele og ulemper ved mit forslag.

Bedste hilsner.
K. Møller